

A Magyar Köztársaság Nevében!

A Pécsi Ítéltábla a Schneider és Pataki Ügyvédi Iroda (1067 Budapest, Eötvös u. 19.) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek a Dr. Pető Andrea Ügyvédi Iroda (8600 Siófok, Krúdy sétány 2.) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Somogy Megyei Bíróság 2.G.40.172/2008/67. számú ítélete ellen a felperes 68. sorszámu fellebbezése folytán megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatja, a felperes által fizetendő elsőfokú perköltséget 620.728,- (hatszázhuszezer-hétszázhuszonnyolc) forintra leszállítja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 211.470, - (kettőszáztizenegyezer-négyszázhetven) forint fellebbezési perköltséget, és az állami adóhatóság felhívására 406.000,- (négy százhat ezer) forint illetéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felek között 2003. július 12-én 2006. december 31-éig terjedő időre megállapodás jött létre közforgalmi kikötő használatáról. A szerződés 1.) pontja szerint az alperes tulajdonában lévő közforgalmú személyhajó kikötőket a felperes a tulajdonában álló hajóval igénybe veheti kikötés, utas ki- és beszállítás céljára. A hajó veszteglőhelye a bérlet időtartama alatt a siófoki kedvtelési célú részen található 202. számú hely. A használati díj 936.750,- forint + ÁFA volt azzal, hogy a díj 2004., 2005. és 2006. években a mindenkor hivatalosan közzétett infláció százalékos mértékével halmozottan növekszik.

2003. november 25-én a felperes kikötőhely bérleti szerződést kötött az alperessel a tulajdonában álló típusú hajóra. Az alperes az 1716/2005. számú 2005. május 12-én esedékes számlával 47.200,- forint tárolási díjat számlázott le a felperesnek. Az alperes 2004. november 17-én az vitorlást a felperestől tárolásra átvette 23.000,- forint/hó tárolási díj ellenében 2005. április 14-ig azzal, hogy a partfal használat díja 13.800,- forint, az idegen daru 15.000,- forint. Az alperes az 1715/2005. számú számlával 108.300,- forint tárolási és partfal használati díjat számlázott le, melyet később 10.000,- forinttal csökkentett.

A típusú hajóra a felperesnek üzemeltetési joga volt. 2005. április 9-én a hajó tulajdonosa a hajót értékesítette, a felperes az üzemeltetési jogáról lemondott.

A felperes 2005. évre 628.700,- forintot fizetett meg az alperesnek a szerződés alapján. Eredetileg 950.000,- forintot utalt át a felperesnek „..... veszteglőhely” és „2005. évi személyhajó kikötő használati előleg” megjelölésével, de az alperes 321.300,- forintot a felperesnek visszautalt.

Az alperes 2005. május 14-én a 202. veszteglőhelyet harmadik személynek bérbe adta. A felperes így az nevű hajóval ott vesztegelt, ahol helyet talált. Áramot, vizet a kikötőben nem tudott vételezni, mosakodási lehetőség nem volt, közforgalmú kikötőként a 8. számú kikötőhelyet használta. A 2006. évben a hajót a 202. számú veszteglőhelyhez láncolta, üzleti tevékenységet nem folytatott.

Az alperes 2006. március 22-én 1.108.234,- forint megfizetésére hívta fel a felperest. A felperes a tartozását vitatta. Az alperes 2006. április 7-én a tartozásra hivatkozással a szerződést felmondta.

A felperes módosított keresetében a 2005. évre az alperes szerződésszegése folytán felmerült kár, 5.760.000, forint elmaradt haszon megfizetésére kérte kötelezni az alperest. Állította, hogy az alperes felmondásának időpontjában tartozása nem volt, a felmondás érvénytelen. Hivatkozott arra, hogy az alperes szerződésszegése, hibás teljesítése folytán díjleszállításra jogosult, a korlátozott szolgáltatással arányban álló bért megfizette. A keresetét 6.440.000,- forint és kamatai elmaradt haszonra felemelte.

Az alperes a kereset elutasítását kérte. Módosított viszontkeresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest 2005. évi bérhátralék címén 408.880,- forint, áramdíj címén 9.654,- forint, tárolási szerződések alapján 73.500,- és 47.200,- forint, 2006. évi használati díjként 273.840,- forint megfizetésére. Viszontkeresete kiterjedt annak megállapítására, hogy a felmondás jogszerű, illetőleg közös megegyezéssel a szerződés megszűnt. Kérte továbbá, hogy a bíróság kötelezze az alperest a s. kikötő elhagyására.

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította. Kötelezte a felperest 327.075,- forint és kamatai megfizetésére, ezt meghaladóan a viszontkeresetet elutasította.

Az elsőfokú bíróság először azt vizsgálta, hogy a felek szerződése milyen módon szűnt meg. Az alperes felmondásának érvényessége attól függ, hogy a felperesnek 2006. április 7-én volt-e a szerződés alapján 2006. március 22-én kelt fizetési felszólítás szerint bérleti díj és áramdíj tartozása. Az okirati bizonyítékok és a tanúk vallomása alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes 2005-ben a kikötőket használta, a 202. számú veszteglőhely helyett azonban a partfal mellett vesztegelt áram-, vízvétel és vizesblokk használat nélkül. 2006. évben a kikötőket a felperes nem használta, a hajó a 202. számú veszteglőhelyen állt leláncolva.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a 8. számú kikötőt több személyszállító kishajó rendszeresen használta, ez alkalmanként kisebb fennakadást okozott. A kikötőhelyet azonban bármely személyszállító kishajó használhatta. Erről a felperes a szerződés megkötésekor tudott. Elvárható volt tőle, hogy felmérje, több hajó is használni fogja a 8. számú kikötőt, amely adott esetben fokozott együttműködést, alkalmazkodást kíván a felektől. Ezért a bíróság megítélése szerint a közforgalmi kikötő felperes által állított, „korlátozott” használatáért bércsökkentés nem indokolt.

Megállapította azt is az elsőfokú bíróság, hogy a veszteglőhely korlátozott használatára tekintettel a Ptk. 306.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a felperes a bér csökkentésére tarthat igényt. Ennek mértéke a szakvélemény alapján 721.420,- forint a 2005. évre. A 2006. évre a közforgalmi használatának hiánya miatt a csökkentett bérből további 602.825,- forintot le kell vonni, így a bér 2006. évre 111.480,- forint. Mindezekre tekintettel a felperest a 2005. évre a felmondásban megjelölt összegből 421.420,- forint fizetési kötelezettség terhelte. Az áramdíj mértékét a kirendelt igazságügyi szakértő véleménye alapján az elsőfokú bíróság 2.175,- forintban határozta meg. A felperes 2005. március 30-án 600.000,- forintot utalt át az alperesnek, amelyből az alperes május 12-én 230.500,- forintot visszautalt. 2005. május 27-én a felperes további 350.000,- forintot utalt át, melyből az alperes 90.800,- forintot visszautalt. A felperes az átutalt összegeket kifejezetten a felek közötti szerződésre kívánta elszámolni. Az alperes a teljesítésként felajánlott összeget részben visszautalta, ezzel a Ptk. 302. § (1) bekezdés a) pontja alapján késedelembe esett, és ez a késedelem a Ptk. 303. § (3) bekezdése értelmében a kötelezett egyidejű késedelmét kizárja. Erre tekintettel nem állapítható meg olyan tartozás, amelynek megfizetésével a felperes késedelembe esett. Így az alperes felmondása jogalap nélkül történt, az alperes viszontkeresete e körben alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok mérlegelése alapján arra a meggyőződésre jutott, hogy a felek szerződése közös megegyezéssel sem szűnt meg. A viszontkeresetnek ez a része is alaptalan.

Mindezek alapján a szerződés a határozott idő elteltével, 2006. december 31-én szűnt meg, és erre az időpontra tekintettel kellett a felek között a bíróságnak elszámolni a viszontkeresetben érvényesített igények keretei között.

Az alperes a 2005. évre módosított viszontkeresetében 408.080 forint díj iránti igényt érvényesített az eredetileg leszámlázott 679.240,- forinttal szemben. A 2005.

évi bér 721.420,- forint, amelyből a felperes 628.700,- forintot megfizetett, így a különbözet 92.720,- forint, amelynek megfizetésére a felperes a Ptk. 423. §-a és a szerződés alapján köteles.

A felperes elismerte, hogy az hajót 2005. január és márciusa között az alperes tárolta. Az alperes díjszabása szerint a hajó tárolási díja 73.500,- forint három hónapra. A hajót nem vitatottan a felperes tárolta be, a tárolási díj megfizetését nem igazolta, így a tárolási díj megfizetésére kötelezte a bíróság a felperest.

A felperes elismerte, hogy a hajót az ő megrendelésére tárolta az alperes, de állította, hogy a hajót eladta, és a tárolási díjat megfizették. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a felperes az üzemeltetési jogáról 2005. április 9-én mondott le, a lemondásig terjedő időre a tárolási díjat meg kell fizetnie. Ez az alperes díjszabása szerint összesen 47.200,- forint.

A szakvéleményre, és arra figyelemmel, hogy a 2006. évben a felperes a közforgalmú kikötőt nem használhatta, a 2006. évi díjat a még fennálló szerződés alapján 111.480,- forintban határozta meg az elsőfokú bíróság.

A Legfelsőbb Bíróság a Pfv.VIII.20.584/2008/6. számú végzésében megállapította, hogy az a körülmény, hogy az alperes a 2005. évben nem biztosította a felperes számára a szerződés szerinti szolgáltatásokat, megalapozza az alperesnek a Ptk. 318. és 319. § szerinti felelősségét. A felperes nem zárható el annak bizonyításától, hogy az alperes szerződésszegése miatt 2005. évben kár érte. A bíróság a felperes indítványára 42/II. sorszám alatti végzésével igazságügyi könyvszakértői bizonyítást rendelt el, felhívta a szakértőt, hogy határozza meg a felperes 2003. és 2007. év közötti sétahajózásból, bérhajózásból származó bevételét éves bontásban, és a tiszta hasznot. Felhívta továbbá, hogy nyilatkozzon a felperesnek volt-e 2005. évben elmaradt haszna, ha igen milyen mértékű. A felperes a könyvszakértő kirendelésére vonatkozó indítványát visszavonta, a könyvszakértő kirendelését kifejezetten nem kérte. A gazdasági szakértő előadása szerint, amennyiben a felperes 46 alkalommal bérbe adta volna a hajót 6.440.000,- forintot realizálhatott volna. Ebből a költségeket le kell vonni, így állapítható meg a haszon.

Az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásában kifejtette, hogy megítélése szerint a tényleges elmaradt haszon megállapítása konkrét gazdálkodási, könyvelési adatok alapján történhetett volna. Pontos számítással kellett volna az elmaradt hasznot alátámasztani. A bíróság erre 53/I. sorszám alatti végzésével felhívta a felperest, és figyelmeztette a Pp. 141. § (6) bekezdésében foglaltakra. A felperes kifejezetten nem kérte könyvszakértő kirendelését. Az elsőfokú bíróság nem látta alkalmazhatónak a Ptk. 359. § (1) bekezdését, mert az elmaradt haszon tekintetében lehetőség lett volna bizonyításra, és általános kártérítés megállapítására mindaddig nem kerülhet sor, amíg nyilvánvalóvá nem válik, hogy a kár mértéke nem számítható ki.

Az alperest megillető ügyvédi munkadíjat az elsőfokú bíróság a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján 402.500,- forintban állapította meg. Az alperes a kereset tekintetében teljes egészében pernyertes lett, de a viszontkereset csak 29 %-os mértékben alapos. Így a perköltséget indokolt a viszontkereseti pervesztességre figyelemmel csökkenteni. Az alperes összes perköltsége 795.805,- forint, melynek 90 §-a 728.805,- forint megfizetésére kötelezte az elsőfokú bíróság a Pp. 81. § alapján a felperest.

Az ítélet ellen a felperes jelentett be fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg, a keresetnek adjon helyt, és a viszontkeresetet utasítsa el. Arra hivatkozott, hogy K. J. szakértő a felperes kárát 6.440.000,- forintban állapította meg a 2005. évre. A könyvszakértő kirendelését erre tekintettel nem kérte a felperes, mert az elsőfokú bíróság „olyan intervallumot határozott meg a könyvszakértő feladatának, amely a 2005. évi kárhoz képest könyvelésileg már elévült”. Az alperes nem vitatta, hogy a felperes 46 alkalommal bérbe adhatta volna 2005. évben a hajót. Ez után már csak a költségeket kellett volna az elsőfokú bíróságnak levonni. A felperesnek csak az alperest megillető bérleti díj merült fel költségként, mert a vitorlás hajó csak a kikötőből történő be- és kiállásra használhat üzemanyagot, ennek költsége elhanyagolható. A felperes családi vállalkozásban és barátokkal üzemeltette a hajót, így bérköltsége sem volt. A Legfelsőbb Bíróság és az elsőfokú bíróság is megállapította az alperes magatartásának jogellenességét, ezek alapján az alperes kártérítéssel tartozik a felperesnek. A kár mértéke pontosan nem megállapítható, mert a könyvelési adatok már nem állnak a felperes rendelkezésére, így csak K. J. igazságügyi gazdasági szakértő számításából lehetett kiindulni. Ezt az elsőfokú bíróság jogszabálysértően mellőzte.

A felperes álláspontja szerint a viszontkereset vonatkozásában is jogszabálysértő az ítélet. Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az alperes a viszontkereset körében a 2005. évi bér kapcsán az eredetileg számlázott 679.240,- forinttal szemben 408.080 forint díj igényt érvényesített. Ehhez képest a gazdasági szakértő által meghatározott 721.420,- forintból indult ki az elsőfokú bíróság. Az alperes nem emelte fel viszontkeresetét, így az elsőfokú bíróság jogszabálysértően túlterjeszkedett a viszontkereseten. Erre tekintettel a felperesnek a 628.700 forint elfogadott teljesítése nyomán nem 92.720,- forint fizetési kötelezettsége keletkezett, hanem 220.620,- forint túlfizetése.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság megalapozatlanul mellőzte a gazdasági szakértő által megállapított díjcsökkentést a 8. számú kikötő korlátozott használata miatt. A felperes nemcsak arra hivatkozott, hogy az alperes által más bérlőknek biztosított kikötő használat miatt tudta korlátozottan igénybe venni a 8. számú közforgalmi kikötőt, hanem arra is, hogy a 202. számú veszteglőhelyről történő kitiltás, az áram és vízvételi lehetőségtől elzárás, és a további alperesi jogsértések miatt a felperes nem tudta hajóját megfelelően felkészíteni, és emiatt sem tudta a kikötőhelyet zavartalanul igénybe venni. A felperes álláspontja szerint a megnövekedett igények miatt az alperesnek egyébként is további közforgalmú

kikötőt kellett volna a hajózők számára biztosítani. A rendeltetesszerű használat biztosítására vállalt kötelezettséget a szerződésben, a felperest hátrány nem érheti.

A felperes álláspontja szerint sem a szakértő, sem az elsőfokú bíróság nem vette figyelembe, hogy az alperes a motoroshajó tulajdonosának a 202. számú veszteglőhelyet kevesebb díj ellenében adta bérbe, mint a felperesnek. Az alperes ezzel önként döntött a felperes kiszorítása érdekében a kevesebb díjért történő bérbeadás mellett, így a károonszerzés tilalma miatt a felperes elszámolásában sem lehet a magasabb összegből kiindulni. A 202. számú veszteglőhelyért az alperes más bérlőtől beszédte a díjat, további díj nem illeti meg.

A felperes véleménye szerint a partfalon történő kikötésért az alperest díj nem illeti meg, mert az alperes a felperes munkavégzését szándékosan akadályozta, és nem kapcsolódott hozzá semmiféle szolgáltatás.

A fellebbezésben a felperes arra hivatkozott, hogy az alperes visszautalása a Ptk. 302. § (1) bekezdés a) pontjába ütközött, ennek ellenére az elsőfokú bíróság kamat megfizetésére kötelezte a felperest. A jogszabályba ütköző visszautalás miatt úgy kell tekinteni, mintha a visszautalt 321.300 forint az alperesnél lenne a kamatszámítás szempontjából is.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a felperes nem fizette meg a ... és az hajók tárolási díját és az áramköltséget. Az alperes amikor visszautalta a felperesnek a 321.300,- forintot kifejezetten közölte, hogy a megtartott összeget ezekre a tételekre számolja el, és a 2005. évi bérleti díjat utalja vissza, mert nem érvényes a szerződés a 2005. évre. Így a felperes marasztalása ezekre a tételekre kizárt és jogszabálysértő. A felperes továbbra is vitatta, hogy a hajóra vele szemben tárolási díj lenne érvényesíthető, mert a csatolt szerződés szerint nem volt tulajdonosa a hajónak.

Az alperes a Ptk. 423. §-ban foglalt kötelezettségének nem tett eleget, 2006. évben nem adta a felperes használatába a 202. számú veszteglőhelyet, a felperest összes kikötőjéből kitiltotta, a felperes hajójának kiláncolása nem minősül használatbaadásnak, rendeltetesszerű használatnak. Mindezek alapján a felperest semmilyen összegű díj nem illeti meg, így a viszontkereset teljes egészében alaptalan.

Az elsőfokú bíróság mellőzte a felperes által indítványozott, de a tárgyaláson meg nem jelent H. T. tanú ismételt idézését, mert a 8. számú kikötőhely használat körében a már kihallgatott tanúk részleges vallomást tettek, az újabb tanú előadásától eltérő tény megállapítása nem volt várható. A felperes a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy H. T. „nem a 8. számú kikötőhelyre, hanem a 202. számú veszteglőhelyre kérte meghallgatni”. Az alperes H. T. új bérleti szerződést kötött, amelynek semmilyen más indoka nem volt, csak a felperessel szembeni szándékos károkozás. A tanú meghallgatásával az alperes szándékos károkozását kívánta a felperes bizonyítani. Erre tekintettel a felperes másodlagos fellebbezési kérelme arra irányult, hogy a másodfokú bíróság helyezze hatályon

kívül az elsőfokú ítéletet, és új eljárásra, új határozat meghozatalára utasítsa az elsőfokú bíróságot.

A felperes álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perköltséget is jogszabálysértően állapította meg. A viszontkereseti illeték vonatkozásában nem azt az összeget kell a felperesre terhelni, amit az alperes lerótt, hanem azt amivel az elsőfokú bíróság marasztalta a felperest, ez pedig nem 67.000,- forint. Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság a pervesztesség-pernyertesség arányát, a felperes az elsőfokú bíróság számításai szerint nem 10 %-ban, hanem 17 %-ban lett pernyertes. Tévedett az elsőfokú bíróság annak megállapításában is, hogy a felperes a kereset vonatkozásában teljes egészében pervesztes lett. Az elsőfokú bíróság is megállapította, hogy az alperes szerződésszegése jogellenes volt, ezért kártérítési felelőssége fennáll, tehát a felperes a kártérítési kereset jogalapjában teljes egészében pernyertes lett, csak az összecszerű keresetében nem.

Az alperes az ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. Az elsőfokú bíróság érdemi döntésének indokait a másodfokú bíróság maradéktalanul osztja..

A felperes fellebbezésével kapcsolatban a másodfokú bíróság a következőkre utal:

Tény, hogy az alperes azzal, hogy a szerződés fennállása ellenére a felperest 2005. évben a 202. számú veszteglőhely használatától megfosztotta, szerződésszegést követett el. A szerződésszegésért való felelősségre, valamint a kártérítés mértékére a Ptk. 318. § (1) bekezdése szerint a szerződésen kívül okozott károkért felelősség szabályait kell alkalmazni. A kártérítés általános szabályát a Ptk. 339. § (1) bekezdése mondja ki: Aki másnak jogellenes kárt okoz, köteles azt megtéríteni. Mentessül a felelősség alól, ha bizonyítja, hogy úgy járt el, ahogy az az adott helyzetben általában elvárható. A károkozó magatartást, a kár bekövetkezését, a kettő közötti okozati összefüggést és a kár összegét a károsultnak kell bizonyítania. A Ptk. 355. § (4) bekezdése szerint kártérítés címén a károkozó körülmény folytán a károsult vagyonában beállott értékcsökkenést és az elmaradt vagyoni előnyt, továbbá azt a kárpótlást vagy költségekkel megtéríteni, amely a károsultat ért vagyoni és nem vagyoni hátrány csökkentéséhez vagy kiküszöböléséhez szükséges.

A felperes azért kérte az alperest kártérítés fizetésére kötelezni, mert állítása szerint az alperes magatartása miatt 2005. évben vagyoni előnytől esett el. Helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az elmaradt vagyoni előny összegét nem bizonyította. Igazságügyi könyvszakértő véleménye alapján lehetett volna megállapítani, hogy a felperes a korábbi években a hajó bérbeadásából milyen bevételekre tett szert, és ezzel szemben milyen költségei merültek fel. Az elsőfokú bíróság a felperest a bizonyítás lehetséges módjáról megfelelően

tájékoztatta, a felperes azonban könyvszakértő kirendelésétől elzárkózott. Nem fogadható el a felperesnek az a hivatkozása, hogy a korábbi évek könyvelési anyaga nincs már meg, ugyanis a számvitelről szóló 2000. évi C. tv. 169. § (2) bekezdése szerint a könyvviteli elszámolás közvetlenül és közvetetten alátámasztó számviteli bizonylatot legalább 8 évig kell olvasható formában a könyvelési feljegyzések hivatkozása alapján visszakereshető módon megőrizni. A számviteli törvény 166. § (1) bekezdése szerint számviteli bizonylat minden olyan a gazdálkodó által kiállított, készített, illetve a gazdálkodóval üzleti vagy egyéb kapcsolatban álló természetes személy, vagy más gazdálkodó által kiállított, készített okmány (számla, szerződés, megállapodás, kimutatás, hitelintézeti bizonylat, bankkivonat, jogszabályi rendelkezés, egyéb ilyennek minősíthető irat) függetlenül annak nyomdai vagy egyéb előállítási módjától, amely a gazdasági esemény számviteli elszámolását (nyilvántartását) alátámasztja.

Az az állítás sem állja meg a helyét, hogy a gazdasági szakértő véleménye alapján az elmaradt haszon mértéke megállapítható. A szakértő ugyanis a felperes előadását elfogadva vette figyelembe a hajó 46 elmaradt bérbeadását, azt azonban semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, hogy a felperes valóban 46 alkalommal bérbe tudta volna adni a hajót. A 46 alkalommal történő bérbeadás lehetőségét egyébként az alperes nem ismerte el. A gazdasági szakértő a lehetséges árbevétel összegét állapította meg, és nem az elmaradt hasznót. A felperesnek azt az állítását, hogy költségként kizárólag az alperesnek fizetendő díj merült fel, önmagában cáfolja az iratokhoz G.20.431/2006/25. szám alatt csatolt okirat, amely szerint 2005. évben a felperes árbevétele 2.714.000,- forint, az erre eső költség 2.238.000,- forint volt.

Az elsőfokú bíróság a viszontkereseti kérelmen nem terjeszkedett túl. Az alperes a viszontkeresetét a 2009. március 4-én megtartott tárgyaláson módosította. Úgy nyilatkozott, hogy álláspontja szerint 2005. évre a díjleszállítás vagy bérleszállítás folytán a bér 1.036.780 forint, ebből fizetett a felperes 628.700,- forintot, a kettő különbözete az, amely a szerződés alapján az alperest megilleti, azaz 408.080,- forint. Az elsőfokú bíróság az ítéletében azt állapította meg, hogy az alperest 2005. évre a viszontkeresetben megjelölt 1.036.780,- forint helyett 721.420,- forint illeti meg, amelyből a felperes 628.700,- forintot már megfizetett. Így a különbözet a viszontkeresetben megjelölt 408.080,- forint helyett 92.720,- forint

Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy a 8. számú kikötőhely használatának körülményeit a felperes a szerződés megkötésekor ismerte, és a kikötőhely felperes által sérelmezett korlátozottsága nem minősíthető a teljesítés hibájának, ezért díjcsökkentés nem igényelhető. A felperes 2005-ben a 202. számú veszteglőhelyet nem használta, de ebben az évben az alperes kikötőjében vesztegelt, ezért az alperes szerződésben vállalt, de nem nyújtott szolgáltatásainak értékével csökkentett díjra a kikötő tényleges használata miatt az alperes igényt tarthat, és ez vonatkozik a 2006. évi használati díj fizetési kötelezettségre és a díj mértékére is.

Az elsőfokú bíróság a felperes által teljesített összegekből 2005-ben történt visszautalásuk tényét a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontja tekintetében értékelte. Ha az elsőfokú bíróság a felperes rendelkezésétől eltérően az alperesnek a szerződés szerinti ellenszolgáltatás teljesítése címen megfizetett értékeket a tárolási díjra számolta volna el, akkor a szerződés szerint járó ellenszolgáltatást ezzel növelnie kellett volna.

Helyesen mellőzte az elsőfokú bíróság H. T. tanú kihallgatását. A fellebbezésben a felperes azt állította, hogy ezt a tanút az alperes szándékos károkozásának bizonyítása érdekében kérte kihallgatni, erre azonban nem volt szükség, mert az elsőfokú bíróság e nélkül is megállapíthatónak látta az alperes szerződésszegését, a tanú kihallgatására nem volt szükség.

A keresettel érintett pertárgy értéke 6.440.000,- forint volt. A viszontkeresetben az alperes a felperest 1.108.234,- forint megfizetésére kérte kötelezni. Kérte továbbá a felmondás jogszerűségének megállapítását, és azt, hogy a felperest a bíróság kötelezze a síófoki vitorlaskikötő elhagyására. E viszontkereseti kérelem vonatkozásában a pertárgy értéke a Pp. 24. § (2) bekezdés c) pontja alapján a szerződésben kikötött egy évi bér, 1.169.688,- forint, a kereset és a viszontkereset szerinti összes pertárgy érték tehát 8.717.922,- forint.

A felperes a kereset tekintetében teljes egészében pervesztes lett, mert az elsőfokú bíróság a keresetét elutasította, függetlenül attól, hogy az alperes szerződésszegését az ítélet indokolásában megállapította, a felperes keresete ugyanis nem megállapításra, hanem marasztalásra irányult. Az alperes a kereset tekintetében teljes egészében pernyertes lett, a viszontkereset tekintetében 327.075,- forint erejéig lett pernyertes. Az alperes tehát összesen 6.767.075 forint erejéig lett pernyertes, ez a keresettel és viszontkeresettel érintett pertárgy együttes összegének 78 %-a. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes 67.000,- forint illetéket rótt le, és 266.305,- forint költséget előlegezett. Ehhez kell hozzászámítani a felülvizsgálati eljárásban megállapított 60.000,- forint perköltséget, és a 402.500,- forint munkadíjat. Az alperes összes költsége így 795.805,- forint volt, és a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján költségei 78 %-át, 620.728,- forintot köteles az alperes a felperesnek megfizetni.

A fenti indokokra figyelemmel a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a perköltségre vonatkozó részében az Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta, és az alperes által fizetendő perköltség összegét leszállította.

A felperes fellebbezése a per fő tárgyát tekintve eredménytelen volt, a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése és az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. tv. 64. § alapján kötelezte az illeték-feljegyzési joga folytán le nem rótt illeték, és a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés b) pontja és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíj megfizetésére.

P é c s, 2010. október 20.

Dr. Veszeley Józsefné s.k. a tanács elnöke, Dr. Zóka Ferenc s.k. előadó bíró, Dr. Kovács Ildikó s.k. bíró